

Gesproken column

Reflectie op de Derde Herman Tjeenk Willink-lezing in de Gotische zaal van de Raad van State, dinsdag 17 maart 2026.

Carrie Jansen

Columniste en schrijfster

Lieve Raad van State en aanverwante artikelen,

Ik ben hier eerder geweest. Mr. Remco Wijling van het Advokatenkollektief ging de Rotterdamwet voorleggen aan de afdeling bestuursrechtspraak hier. Dat is de wet dat het aantal arme mensen in de oude wijken probeert te beperken door ze geen huisvestingsvergunning te geven. Een vreselijke wet. Ik was zijn studentstagiaire en mocht mee. Joepie.

De voorzitter waarvan ik de naam niet ga noemen omdat ik dat niet netjes vind. Maar het begint met een P en eindigt op Olak. Die keek de zaal rond, zag mij en zei: en wat doe jij hier nou in vredesnaam? Hij kende me want hij was ook mijn prof. in Leiden.

Nou lekker dan. Ik heb me nog nooit zo ongemakkelijk gevoeld. En het maakte me ook huiverig voor vandaag. Ik heb voor alle zekerheid de uitnodiging maar twee keer uitgeprint, ik heb mijn paspoort, mijn VOG en mijn diploma rechten meegenomen. Cijferlijsten kunnen eventueel nagestuurd worden. Zodat niemand gaat twifelen aan mijn CV. Niet dat ik al gevraagd ben om staatsecretaris te worden maar je weet het nooit.

Terwijl ik juist hartstikke trots was dat ik gevraagd ben om hier ná nota bene de burgemeester en Tim S Jongers een stichtelijk woord te mogen komen houden. Wauw.

En dat stichtelijk woord zal ik straks ook zeker doen, maar misschien is het goed dat ik mij eerst wat uitgebreider voorstel. Want daar is de laatste tijd nogal wat verwarring over.

- Ik ben niet Carry Tefsen, want dan was ik Mien Dobbelsteen en praatte ik plat Amsterdams
- Niet Carry Slee, de kinderboekenschrijfster.
- En ook niet Carry Knoops, de strafrechtadvocaat, nee, want dan had ik het toch anders gedaan met die Marco Borsato.

Nee, ik ben gewoon Carrie en ik kom uit Rotterdam. En dat is meteen alweer gelogen. Want ik ben geboren in Utrecht, op de Oudegracht, boven het café van mijn oma. Pas op mijn 22e kwam ik naar Rotterdam. Voor een carrière die je het best kan omschrijven als 12 ambachten, 13 ongelukken.

Ik begon in de jeugdhulpverlening. Heb daarna een punkwinkel gehad. The Black Widow. En ik wil niemand van de aanwezigen beledigen maar ik zie jullie er niet voor aan dat je nog een creatie van ons in je kast hebt hangen. Toen werd ik 50 en moest toch wat met mijn leven. Dus ik ging rechten studeren en werd sociaal advocaat. 10 jaar tot ik ruzie kreeg met de toenmalige Minister van Rechtsbescherming Sander Dekker over zijn waardeloze betalingsstelsel voor familierechtadvocaten. Even voor alle duidelijkheid, het was een knallende ruzie maar ik was niet de vrouw die hem van de fiets af mepte.

En nu ben ik armoede-hulpverlener. Voor Samen Voor Alle Kinderen. Op twee basisscholen en op een Thai boksschool voor jongeren. Machtig mooi werk. Ik kom bij de gezinnen thuis en dan

kijken we eerst samen of de kinderen alles hebben waar ze recht op hebben, bril, bed, fiets, laptop, zwemles. Kleding waarin ze niet worden uitgelachen. Verjaardagsbox van Jarige Job.

En dan gaan we door. Of de rest eigenlijk wel in orde is. Inkomen, toeslagen, Rotterdampas, gratis OV voor de kinderen. En dat is vaak niet zo. Ten eerste is de gemeente Rotterdam nogal digitaal directief. Het moet allemaal online. Als je daar niet heel handig mee bent val je sowieso buiten het bootje. En ten tweede zijn de formulieren zo ingewikkeld dat je ze ook in het Russisch had kunnen schrijven, want dan hadden ze het ook niet gesnapt.

Professor Polak leerde mij dan wel op die uni van hem dat de regels er zijn voor de mensen en niet andersom. Maar dat is nog niet overal doorgedrongen.

Zal ik er een paar van die regels noemen, waarvan de logica mij totaal ontgaat.

- Een moeder met MS en 6 kinderen is bij haar zus ingetrokken die 5 kinderen heeft. Zodat ze met zijn 13-en in een krappe driekamerwoning zitten. Maar ondanks de voortschrijdende MS kan ze geen medische urgentie aanvragen omdat ze geen woning achterlaat. Je kan pas een woning krijgen als je er al een hebt.
- Een gezin dat tijdelijk geen inkomen heeft. Dat ligt allemaal heel ingewikkeld. Zelfs het wijkteam plus krijgt het niet voor elkaar om een uitkering aan te vragen. Geeft niet, ze proberen te overleven op alleen de toeslagen. Maar omdat ze geen inkomen hebben, krijgen ze geen Rotterdampas en dus ook geen Jeugdtegoed. Terwijl zij het nou juist het hardste nodig hebben.
- Of een moeder met een kind met een hartkwaal. Ze is door een louche huisjesmelker haar studiootje uitgegooid. Ze gaat naar Centraal Onthaal maar omdat ze werkt en daarvoor een auto nodig heeft wordt ze niet geholpen. Ze kan tenslotte altijd nog met haar kind in die auto gaan slapen.

Dat is het moment, jongens en meisjes en alles wat daar tegenwoordig tussen zit, dat het bij mij misgaat. Error, error, error.

Dat ik een driftbui krijg. Daar ben ik niet trots op, maar ik krijg hem wel. Het gevolg is trillingen tot in Noord-Oost-Groningen aan toe.

Met Elon Musk-achtige neigingen krijg om de helft van die ambtenaren te ontslaan.

Elke keer beginnen de ouders en ik weer een dappere tocht van het kastje naar de muur, van de wal naar het schip. Maar het komt voor dat ik op de zoveelste afdeling van de gemeente beland en smekend vraag: kunnen jullie nu alsjeblieft de senior manager menselijke maat erbij halen. Nee, zeggen ze dan, dat moet we zelf doen. Maar dat durven ze niet.

Ahmed Aboutaleb, vlak voordat hij wegging, sprak op een bijeenkomst in de Doelen voor 1500 mensen uit welzijn en zorg. Ik was daarbij. En Ahmed Aboutaleb zei toen: als een van jullie een wet, een regel of een besluit tegenkomt dat je niet kan snappen omdat het niet te snappen is. Voer het dan niet uit. Ik zal je back-up zijn. Ik zal je steunen.

Maar ze durven het niet.

Afgelopen 6 maart was er Internationale Vrouwendag op het Stadhuis. Burgemeester Carola Schouten hield een toespraak, net zo mooi als die van net. En ook daarin zei zij: je moet ongehoorzaam durven zijn. Als het recht onrecht wordt, sta er dan tegen op.

Ik dacht nog, ik mag wel uit gaan kijken voor mijn image. Straks is de burgemeester rebelser dan ik.

En dan jullie zelf hier, van die Raad van State. Jullie vernietigden op 11 maart het wegverbredingsbesluit van de A12, A27 en A28, waardoor er lekker helemaal geen snelweg door

Amelisweerd wordt aangelegd. Dat doet mijn oud-Utrechtse hartje goed he, zo aan het eind van de middag.

Oei, weet je wat ik hier nou gewoon zit te vergeten. Dat stichtelijk woord, dat ik nog zou houden. Nou hebben wij in Rotterdam natuurlijk alleen maar dat ene woord. En dat is: Feyenoord.

Ja dat weet ik ook dat Feyenoord op dit moment zo sportief is dat ze vooral andere clubs laten winnen. Maar ik denk nog graag terug aan die kampioenswedstrijd van 3 jaar geleden. Weet je nog? Toen hadden we dat spandoek in de Kuip, dat grootste spandoek ever, dat werd uitgerold. En daarop stond: wij gaan winnen vandaag, alleen met hoeveel is nog de vraag.

En als ik zo de zaal in kijk. En goed geluisterd heb. Dan denk ik ook: wij gaan winnen. Van alle gekkigheid in deze wereld, wij gaan winnen van alle idioten die poep hebben aan de democratie en aan de rechtsstaat. Van armoede en ongelijkheid. Wij gaan winnen. En met hoeveel is helemaal niet de vraag. Dat is met ons allemaal. Met die dijk van onze burgemeester, met die held die Tim 'S Jongers voor me is, met deze Raad van State en natuurlijk ook met alle aanverwante artikelen. Dat maakte mij supertrots om hier te mogen staan.

Dag. Ik was Carrie, tot de volgende keer.